

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Сергій Синюк

Падь

Серію «Детективна агенція М» засновано 2019 року

*Ціна власної розгадки запутаного історико-психологічного ребуса — десяток молодих життів.
Ціна порядності й професіоналізму — особисте життя.
Детектив «Падь» від Сергія Синюка — досвід дев'яностих, пронизливо актуальний і для сьогодення.
Для широкого кола поціновувачів гостросюжетного жанру.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Навчальна книга - Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com
м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Вона не знала — чи то повірити і пізніше придушити його. Чи не повірити — і придушити її. Зараз же...

Стася уважно слідкувала за сусідкою і лівою рукою погладжувала стару, відполіровану на руків'ях качалку, якою розкачувала тісто на вареники, коли та прийшла. І якби на обличчі сусідки мелькнула найменша тінь брехні чи зацікавленості її, Стасиною, реакцією, та качалка негайно врізалась би в білястий проділ між хвилями хімічної завивки на сусідчиному тімені. І Стася не просто подумала про це. Вона відчула, що справді здатна зараз це зробити. Але ні в очах, ні в голосі сусідки не було нічого такого — хіба трішки співчуття до сестри по нещастю — обдуреної баби...

— ...Моя Надійка каже: «Дядь Вітьова машина щодня біля бурси чи біля гуртожитку!». Питаю її: «Як — щовечора?» Вона киває — так, мовляв. «А що йому там треба? — питаю. — Виховательку яку, чи що?» Навіть не подумала серйозно, так, щоб пошуткувати. А вона сміється: «Виховательки там — дві старі кракаділи, а от є дівки

з селючок — такій даєш за ніч двадцятку, і роби з нею, що хоч». Ти колись хвалилась, що твій Вітька по бабах не шастає, а я ще тоді подумала, раз по нормальних не шастає — значить може бути якесь збочення. Всі вони тепер такі, прибабахнуті... — сусідка зітхнула. — Ти не думай, що я для того, щоб позлорадствувати, чи щось таке... Просто — брехні не люблю, та й ти будеш знати, що з ним робити.

Піднялася тяжко з білої пластикової табуретки і пішла з квартири квадратним дубовим кроком. Стася якось механічно відзначила в думці, що сусідці — тридцять чотири і два роки тому вона вигнала чоловіка, заставши його з якоюсь лахудою... Може й справді, співчуває?

З брехунця обізвалось мажорним акордом позивних обласне радіо. Вісім годин. Віктора досі нема з роботи. З роботи? Криво усміхнулася, чи то з наївності своєї, чи зі звички? Може, він і зараз там — в обіймах якоїсь біленої перекисом «піонерочки»? А їй весь час толкує, що працює над дисертацією, збирає матеріал. Вона пожаліє його, коли він приїде втомлений, принесе на диван вечерю... Дурепа! Хай би й жер там де... де збирає свої «матеріали». До речі — про матеріали. Справді, а чого це він, відкривши в комп'ютері нову папку «Дисертація» попросив її туди не лазити? І клацає на компі в основному тоді, коли вона вже спить?.. І дві дискети в шухляді поклав під книжку... Стася

відтерла з рук тісто й пішла в спальню. Підсіла за столик, на якому базувався їх «пентіум», поклала потрібними тумблерами, кнопками, почекала, поки машина завантажилася, і поклала руку на «мишку». Знайшла папку, розкрила. Око зразу відмітило, що багато файлів мають графічне розширення. Дала команду відкрити один з них. За дві секунди на моніторі з'явилася фотографія голої дівчини. Наступний — те саме. Третій — знову. Причому на знімках були саме дівчатка — молоденькі, не дуже сформовані... Стася звернула увагу на назви файлів «16300», «05899», «41199». Та це ж число, місяць, рік... Виходить — він не тільки спить з ними, але й фотографує. Всіх, чи тільки тих, що найбільше сподобалися? А сьогодні?... Стася відкрила тумбу й обімліла — фотоапарата на місці не було...

Щось кольнуло їй в груді і вона подумала, що помирає. Їхнє життя — таке влаштоване, таке затишне, репнуло, як необережно поставлений на стіл перестиглий кавун. Тільки купили оцю квартиру, тільки пригнали «Славуту» — машина невелика, але новенька, дешева — і з запчастинами проблем ніяких. І думалося — скоро він захиститься, а тоді можна буде подумати про якусь малечу. А тепер? Що буде тепер?

І шкода їй стало всього — і квартири, і машини, і тієї дитини, що й зачата ще не була.

І себе — найбільше. Що обдурена була чи не щодня, а вірила й на добре щось сподівалася...

Ключі забряжчали в замку, і вона не могла ні завити, ні розплакатися. Швидко перекинулася на свою програму. Втупилася в графік випробувань, придушуючи в собі бажання вискочити в коридор і вчепитися нігтями йому в обличчя. Зараз вона ненавиділа його хвилястий, пшеничного відливу чуб, розумні карі очі, впертий хрящуватий ніс і різкі вилиці, які частіше трапляються в бетонних солдатів на пам'ятниках, ніж у живих людей. Ненавиділа всі сто вісімдесят сім сантиметрів його зросту, його широкі міцні руки і трошки зіщерблений збоку передній верхній зуб, взагалі всю його посмішку.

— Все, Стасю, все! — щасливо видихнув Віктор і подав Стасі букет, якого вона навіть не заважила раніше. — Закінчив збирати попередній матеріал. І з завтрашнього дня — сідаю писати!

Квіти здивували. І замість готового зірватися з уст «Де ж ти збирав той матеріал? З піонерочками?» спиталося зовсім інше:

— А чого квіти мені? Я ж матеріалу не збирала.

— Просто для мене найкращий спосіб підняти собі настрій — це підняти настрій тобі. А побути вечір біля тебе в Гарному Настрої — це ціле свято, — сказав Віктор і витяг з кишені плаща пляшку шампанського.

— Ого! — скинула вгору брови. — А ми можемо собі таке дозволити?

— Скоро ми зможемо дозволити собі ще й не таке, — відповів він і поцілував її.

З цим поцілунком тріснула її недовіра. І весь вечір вона була щаслива. Бачила і хотіла бачити тільки який він уважний та лагідний, як добре їй з ним...

* * *

— І тобі зовсім не страшно? — спитала Ольга і тут же осіклась — питання вийшло чи то дитяче, чи то зовсім дурне... Людину хтозна-що чекає, полковник сказав, що останній строк — до завтра, а коли Світлана не надумає — то її вб'ють...

Але та якось сумно посміхнулася:

— Моєму тілу страшно, — поклала підборіддя на коліна і додала, — але моє тіло — це ще далеко не вся я.

Світлана взяла в руки кишеньковий Новий Заповіт, який якось зберегла при собі, незважаючи на обшуки.

— Отут написано: «Коли ви живете за плоттю, то помрете, але коли духом умертвляєте діла плотські — то будете жити»... Жити там, розумієш? — Світлана показала рукою кудись вгору і аж просвітлила на обличчі. — Я не кажу, що це земне життя для мене нічого не варте, я багато

чого чекала від нього, але від того чекаю набагато більше. І якщо зараз дам собі слабину, згоджусь на те, до чого мене хочуть змусити — того всього вже не буде. Тож, певно, варто перемучитися день, щоб потім мати блаженну Вічність.

«Вона говорить так, ніби точно знає про це, — обпекла Ольгу думка. — Ніби звідси, з цього кубла розпусти, закинутого в глушину, побачила ту вічність». А Світлана, ніби прочитавши цю думку в її очах, додала:

— Сам Господь обіцяє: «переможцеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім».

— Але кого ти маєш перемогти? — здивувалася Ольга.

— Свій страх. А ще ту нечисть, яка володіє людиною, що запроторила нас сюди.

— А ти знаєш, хто це?

— Знаю!

— І зовсім не хочеш помститися?

— Господь сказав: «Лишіть помсту мені — і я віддам». А ненавидіти треба гріх, а не людину, якою він заволодів...

Вони говорили ще довго, доки не зазирнув у віконце прозорий балканський світанок. Рипнули двері вузької комірчини і кудлатий кучерявий здоровань, вказавши на Світлану, зробив закличний жест. Світлана легенько посміхнулася Ользі й сказала самими губами:

— Виживи. Виживи і молися...

Заснула вона легко і швидко. Але посеред ночі на неї наклався кошмар. Все, що було перед тим у них з Віктором, у сні було в нього з якоюсь дитинякою. Сон був настільки реальним — до запаху, до металевого рипу сітки, що навіть прокинувшись, вона не могла струсити його з себе. Швидко зготувала Віктору сніданок і втекла на роботу...

Там Стася пригадала шефу всі свої надурочні роботи і позанормові навантаження і попросила три дні відгулу. Шеф, несподівано для неї, не заперечував. Воно й не дивно — великих закупок лісу поки що не планувалося, а коли вони будуть — краще, щоб Станіслава Броніславівна була в формі...

Легкий успіх нагадав Стасі, що нахабство — друге щастя і вона попросила, щоб цей відгул оформили їй як відрядження. Шеф глянув на неї здивовано і, як на мить здалося, задоволено. Сказав, що зробить. Стася подякувала і спитала, чи може виїхати негайно. Шеф сказав, що може, але щоб за три дні була і щоб зайшла на всяку виставку будматеріалів, якщо така трапиться. Зрештою, повз виставку Стася не пройшла би й сама.

Вона стала таким цінним для фірми спецом через дві причини. По-перше — зовнішність. Ніхто не чекав від тендітної, веселої, ніби легковажної жінки, залізної хватки, чіпкого ока

і глибоких знань. А це якраз і була друга причина: так вийшло, що з дев'ятого класу вона пішла в лісотехнікум, а звідти, з червоним дипломом — на відділ менеджменту в інститут культури. Так що в своїй конторі, що займалась будівництвом, ремонтом і всім, пов'язаним із житлом, вона працювала за трьох і за двох одержувала зарплату. Шеф не пробував затримати їй гроші і не приставав з різними там...

Стася вискочила на вулицю, кинулась до тролейбуса. Не встигла на нього і тут же зупинила себе. Спішити все одно не було куди. До автобуса на Київ лишалося ще півтори години, а до поїзда, взагалі, майже три...

* * *

Діватися не було куди. Зліва — високий бетонний бордюр загородження, справа — здоровезний «MAN» з напівприцепом, що саме набирає швидкість. А попереду — біла «БМВ», яка щойно перебравшись з правого ряду, ні з того ні з сього, різко загальмувала. Швидкий удар по гальмах призупинив яскраво червоний «Москвич-пікап», проте інерція розігнаної до сотні кілометрів за годину машини була надто великою — і бампер «Москвича» з глухим хрустом втиснувся в багажник «німкені». Тут же розчинились передні двері «БМВ», вискочили два кремезні хлопці.

— Ти що, спиш за кермом? — визвірився чорнявий водій до білявої дівчини в білій футболці, яка повільно вийшла з «Москвича», яким керувала.

— У вас «стопи» не горіли, — сказала вона якось невпевнено.

— Та воно сліпе! — вигукнув водій, звертаючись до коротко стриженого круглоголового пасажера.

— Зараз тобі менти розтолкують в кого що не горіло, — гаркнув чорнявий до дівчини.

Круглоголовий розвів руками:

— Згідно з Правилами ви мали забезпечити дистанцію до транспортного засобу, що йде попереду... — він скрушно похитав головою, потім гарячково скинув вгору погляд.

— Слухай, Колюнь, а може, не треба міліцію?

— Як то не треба? — заревів Колюня. — З багажника гармошка зробилася. Хто мені за нього заплатить, ти?

— Я ні, — кивнув Колюні круглоголовий. — Але ця панночка певно співвласниця якогось підприємства чи торгової точки. Зараз поїдемо до Антоновича, він прикине, скільки це, — широким рухом руки круглоголовий обвів пом'ятий багажник, — буде коштувати, панночка тобі заплатить та й усе. Візьміть до уваги, що суд рахує збитки за магазинними цінами, а Антонович для

Колюні зробить набагато дешевше, як для свого. То як?

— А якщо я не маю при собі стільки? — спитала дівчина і її обличчям на мить пробігла крива посмішка.

— Теж не страшно. Там, поруч зі станцією, є нотаріальна контора, — напишете боргове зобов'язання на ту суму, а потім віддасте. Згодні? — лагідно спитав круглоголовий.

— Чи почекаємо міліцію? — гаркнув Колюня.

— Ні, міліції не треба, — похитала головою дівчина. Круглоголовий і Колюня переможно переглянулися і на мить випустили її з очей. І їй вистачило тієї миті, щоб через вікно сягнути за спинку водійського крісла. А коли випросталась — у руці промовисто чорнів довгий, важкий, не схожий навіть на майже іграшковий «макаров», пістолет. Дівчинина апетитно пересмикнула затвор і опустила пістолет до посірілого обличчя Колюні. — Я сама — міліція! Мордами до асфальту, руки за голову!

— Т-ти чого? — спитав Колюня.

— Ану! — ворухнула стволом білявка і в очах її проскочив недобрый вогник. «БМВ»істи поспішно лягли на асфальт.

А через двадцять хвилин шаленої гонитви, під час якої хлопців добряче пом'яло в металевому кузові пікапа, їх, зв'язаних капроновим

страховочним шнурком, виштовхнули у вестибюль обласного УМВС.

Здоровенний старший сержант, що сидів на вахті, аж підвівся від такого видовища. З-за спини скручених, як середньовічні розбійники, чоловіків вийшла міцно збудована, одного з сержантом зросту білявка, в торкнутій брудом футболці і темно-синіх спортивних штаних з ядуче-жовтими лампасами.

— Привіт, старшенький! — усміхнулася вона старшому сержанту і цього разу усмішка, що відкрила виразні білі передні зуби, була світлою і приязною. — Де тут у вас приймають дорожніх здирників?

— А ви хто будете? — поцікавився старший сержант.

— Володю, мені за тебе соромно, — почувся від сходів насмішкувато-начальницький басок. — Своїх треба впізнавати за кілометр... Виклич Сашка Гордовського з «Кобри», — порадив старшому сержанту інтелігентний чоловік років під тридцять, схожий радше на сільського вчителя географії на курсах підвищення кваліфікації, ніж на оперативного уповноваженого карного розшуку.

Але то був Ігор Гнатюк, спокійний і розсудливий опер.

Він підійшов ближче і вони спочатку незграбно стукнулись плечима, але за мить обнялися.

— Звідки ти, Ілонко? І куди?
— До вас. В службу охорони.
— Що? — в очах якась розгублена радість. — Назовсім?

— Назовсім! В машині наказ, зараз іду представлятись Дідові...

— Що тут, Володю? — так само від сходів спитав капітан-даїшник.

— От товариш старший прапорщик твою роботу зробила, — вказав на скручених чолов'яг Віктор.

— Тобто? — даїшник недовірливо зиркнув на Ілону. Та представилась:

— Старший прапорщик Оленич! По дорозі до місця призначення наткнулась на цих двох громадян, які влаштували мені зіткнення з їхнім «БМВ», а потім пропонували владнати все без міліції, але за гроші.

— Так, — усміхнувся капітан, — була така інформація... Ну що ж, ходімо розбиратися і писати папери.

— Там на трасі «БМВ» лишилось, аварійкою блимає. Розпорядіться хай сюди приженуть, — порадила Ілона.

— Зробимо, — кивнув капітан. — Ідемо?

Ігор притримав Ілону за руку.

— Якщо не влаштуєшся, зразу дай знати. А якщо влаштуєшся — приходь на сьому годину до нас.

— А зручно?

— Не те слово. Сьогодні моїй Лесі двадцять сім. Ласкаво просимо.

* * *

Двері відчинив Ігор.. Усміхнувся їй змовницьки, заклично повів рукою від дверей у коридор, шепнув на вухо:

— Заходь... — і вже голосно, урочистим тоном проголосив. — Лесю, глянь, хто до нас прийшов!

Спочатку, як повітря перед поїздом метро, прошелестів легкий аромат свята, а вже слідом за ним — випурхнула мініатюрна, тонкостанна, коротко стрижена жіночка.

На порозі кімнати вона на секунду зупинилась, здивування забило їй вдих, а потім вона ступила крок вперед і видихнула:

— Ілонка!

— З Днем народження! — Ілона подала велику коробку цукерок, а потім — обняла Лесю і поцілувала в щоку.

Та у відповідь коротко притулилась до неї і сказала:

— Проходь, сідай! — і за руку ввела Ілону до урочисто накритого столу. — Яким вітром?

— Справді, розкажи, — кивнув Гнатюк, — бо я сам нічого толком не знаю.